

Csendőrnapi

Fonjunk gyöngykoszorút arany levelekből,
Becsületövezte dicső, szép tettekből,
Mert e nappal, mit az Eszmének szentelünk,
Múltat, jelent, s jövőt együtt ünnepelünk.

Örök márványemlék a ma „Csendőrnapi”!
Drága koszorúkat ez az emlék kapja.
Ez a koszorú él, mert levele, gyöngye,
Honunkat sirató szívünk-lelkünk könnye!

Él ez a koszorú, mert a múltból regél,
Nagy elődeinkről, nagy tetteket beszél.
Vérrel van bevésve mindegyek levelén,
Hogyan éltek-haltak becsület mezején!

Hogyan éltek hűséggel a magyar hazában,
Mikor aranykalász hullott a kaszába.
Hogyan haltak vitézül, mikor jött a romlás,
Hősi magasságból gyászos porbahullás.

Felszázada múlt már; hogyan élünk és halunk,
Vérrögös utunkon elszántan haladunk.
A sorskalapács ver, de így lesz az acél!
Keményebbek leszünk s még biztosabb a cél!

A sorskalapács ver! De szilárd a hitünk,
Hogy eljön az idő, mikor visszaütünk!
Nagymagyarországon derül már az égbolt
S újra úgy lesz, ahogy, ahogy ezer éven át volt!

Bajtársi Levél
57. évfolyam, 2. szám